

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **P. A.**, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Bártou, advokátem se sídlem Čechova 951/II, Rokycany, proti žalované: **Policie České republiky**, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Plzeň, se sídlem Slovanská alej 26, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 4. 2010, č. j. 57 A 14/2010 – 36,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému advokátovi JUDr. Jaroslavu Bártovi **se nepřiznává** odměna a úhrada hotových výdajů za zastupování v řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1.] V záhlaví označeným rozsudkem Krajského soudu v Plzni byla zamítnuta žaloba podaná žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Plzeň (dále jen „žalovaný“) ze dne 3. 2. 2010, č. j. CPPL-3101-/ČJ-2010-034003, kterým bylo rozhodnuto o zajištění stěžovatele podle ust. § 124 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

[2.] Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že stěžovatel nebyl v mezích žalobních bodů zkrácen na svých právech rozhodnutím správního orgánu ani jeho postupem, jelikož z rozhodnutí o zajištění vyplývá, že jej žalovaný zajistil z důvodu možného maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Soud konstatoval, že žalovaný

dostatečně odůvodnil, v čem takové nebezpečí spatřuje, a to v neoprávněném pobytu stěžovatele na území České republiky bez platného víza nebo oprávnění k pobytu v době od 13. 2. 2009 do 2. 2. 2010, a to aniž by se zajímal o legalizaci svého pobytu. Dále bylo zmíněné nebezpečí zjištěno v tom, že se stěžovatel v České republice zdržoval na adrese, kterou cizinecké policii nenahlásil a naopak na adrese, kterou cizinecké policii uvedl jako adresu svého pobytu v České republice, se od počátku svého pobytu nezdržoval. V řízení o prodloužení pobytu nepřebíral korespondenci důležitou pro jeho další pobyt a po celou dobu podání žádosti o prodloužení pobytu nekomunikoval s příslušným útvarem cizinecké policie. Z toho soud dovodil, že zákonné důvody pro zajištění žalobce byly naplněny.

[3.] V kasační stížnosti podané proti tomuto rozsudku v zákonné lhůtě stěžovatel namítá, že dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s“) Krajský soud v Plzni nesprávně posoudil a interpretoval zákonné ustanovení, podle kterého byl stěžovatel zajištěn, a zároveň dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. přehlédl zásadní nedostatky správního rozhodnutí, které bylo stěžovatelem napadáno – především nedostatečné odůvodnění rozhodnutí a pochybení ve zjišťování skutkového stavu.

[4.] Stěžovatel namítá nesplnění podmínky zajištění dle ustanovení § 124 zákona o pobytu cizinců, konkrétně existence nebezpečí, že by mohl „*ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo mařit a ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění*“. Stěžovatel nepovažuje odůvodnění rozhodnutí správního orgánu o naplnění druhé podmínky (nebezpečí maření) za dostatečné, neboť souhrn předmětných okolností (stěžovatel se nezdržoval na uvedené adrese, nekomunikoval s úřady a neučinil nic k legalizaci pobytu) je prý pouze účelově shrnut jako přitěžující okolnosti, nicméně ve skutečnosti je to opět rekapitulace chování (a protiprávního jednání), pro které mu bylo uděleno vyhoštění. Stěžovatel má totiž za to, že není správný přístup soudu, který uvedené okolnosti, pro které bylo uděleno správní vyhoštění, chápe současně i jako důvody pro zajištění.

[5.] Stěžovatel proto tvrdí, že ačkoliv mu nebylo prodlouženo povolení k pobytu a tedy pobýval na území ČR neoprávněně, nelze zároveň říci, že v době rozhodování o vyhoštění a zajištění v minulosti hrubým způsobem porušil zákon o pobytu cizinců (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 12/2009 - 61).

[6.] Stěžovatel dále brojí proti nesprávnému posouzení toho, že v samotném neoznámení adresy pobytu byl zcela nepodloženě spatřován jeho úmysl vyhýbat se styku s úřady. Rovněž se ve své kasační stížnosti odvolává na čl. 5 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), kde podle písmene f) může být osoba zbavena svobody i v případě zákonného zatčení nebo jiného zbavení svobody osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání. Podle názoru stěžovatele však vyhoštění neprobíhá ani neprobíhalo, jelikož stěžovatel požádal o udělení mezinárodní ochrany, která mu do dne podání kasační stížnosti nebyla udělená a navíc podal k Městskému soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí o správním vyhoštění.

[7.] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel svým jednáním a nelegálním pobytem na území České republiky naplnil všechny podmínky pro zajištění za účelem správního vyhoštění, v souladu s ustanovením § 124 zákona o pobytů cizinců. Žalovaný nesouhlasí s argumentací stěžovatele odvolávající se na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 12/2009 - 61, neboť stěžovatel nepřicestoval do České republiky

poprvé, nýbrž zde pobýval nelegálně a v minulosti již hrubým způsobem porušil zákon o pobytu cizinců a má záznam v rejstříku trestů ČR. Nebyl porušen ani čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy. Žalovaný dále poukazuje na skutečnost, že v souladu s ustanovením § 4b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) byl stěžovatel po uplynutí lhůty k zajištění předán do pobytového střediska Ministerstva vnitra. Má proto za to, že bylo postupované v souladu se zákonem o pobytů cizinců. Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[8.] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, přičemž sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[9.] Z obsahu správního spisu plynou k uplatněným stížnostním námitkám tyto relevantní skutečnosti:

- Stěžovatel přicestoval do České republiky dne 4. 8. 2004 s vízem platným od 29. 7. 2004 do 30. 6. 2005. Následně si platnost víza dvakrát prodloužil, a to až do 30. 6. 2008.

- Dne 13. 2. 2009 nabylo právní moc rozhodnutí o zamítnutí prodloužení stěžovatelova pobytu. V období od 4. 8. 2004 do 12. 2. 2009 tedy stěžovatel legálně pobýval na území České republiky a od 13. 2. 2009 až do 2. 2. 2010 zde pobýval již bez platného víza.

- Dne 3. 2. 2010 byl stěžovatel uvědomen o zahájení správního řízení ve věci vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1, písm. c) bod 2. zákona o pobytů cizinců.

- Stěžovatel se téhož dne k věci vyjádřil tak, že v době před ukončením víza požádal rusky mluvícího muže jménem I. o prodloužení víza a zaplatil mu zálohu 5000 Kč. Asi po týdnu se dozvěděl, že vízum prodloužit nepůjde. Poté zkoušel dvakrát dojít sám na Cizineckou policii v Praze, ale protože tam vždy bylo mnoho lidí a na něj nikdy nezbyl pořadový lístek, pokaždé odešel. Mezitím stále pracoval v zednickém oboru, byť načerno, nicméně peníze potřeboval na obživu. Dne 2. 2. 2010 se v ranních hodinách rozhodl odejít. Stopoval na výjezdu z Prahy směr Plzeň, až mu zastavilo vozidlo s dvěma osobami mluvícími rusky. Dále uvedl, že neví o zamítnutí jeho žádosti o prodloužení pobytu s nabytím právní moci dne 13. 2. 2009 a že má politické problémy, které mu brání vrátit se na území domovského státu po skončení správního řízení.

- Rozhodnutím Policie ČR ze dne 3. 2. 2010 bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění z území České republiky na dobu tři roky podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2. zákona o pobytu cizinců.

- Rozhodnutím Policie ČR ze stejného dne byl stěžovatel zajištěn podle ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytů cizinců.

[10.] Na základě shora prezentovaných skutečností dospěl soud k následujícím závěrům. Podle ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je Policie *„oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno sdělení o zahájení řízení o správním vyhoštění nebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto, je-li nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo mařit anebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména je-li zjištěno, že cizinec a) se dopustil jednání*

uvedeného v § 119 odst. 1 písm. a) nebo písm. b) bodu 6 anebo 7, b) je evidován v evidenci nežádoucích osob (§ 154), nebo c) je nežádoucí osobou zařazenou do informačního systému smluvních států".

[11.] Při posuzování naplnění podmínek předmětného ustanovení v případě stěžovatele je tedy potřebné splnit kumulativně podmínky: 1) věku, 2) pravomocného doručení sdělení o zahájení řízení o správním vyhoštění a 3) existence nebezpečí, že by stěžovatel mohl ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo mařit anebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Poslední uvedená podmínka je dále upřesněna demonstrativním výčtem okolností, existence kterých je přitěžujícím faktorem v otázce posouzení naplnění podmínky nebezpečí.

[12.] Z obsahu spisu je nesporné, že podmínky věku nejméně 15 let a doručení sdělení o zahájení o správním vyhoštění v případě stěžovatele naplněny byly. Sporným nicméně stěžovatel učinil naplnění třetí citované zákonné podmínky, tzn. nebezpečí maření anebo ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Právě tímto směrem proto zdejší soud upřel svoji další pozornost.

[13.] Nejvyšší správní soud při svých úvahách vycházel z premisy, podle níž je při hodnocení důvodnosti zajištění zapotřebí v každém případě zcela konkrétně a pečlivě zvážit okolnosti, na základě nichž došlo k zajištění cizince. Již v minulosti totiž judikoval, že „*institut zajištění cizince je opatřením omezujícím svobodu cizince* a je tedy potřebné *posoudit, zda situace, v níž se stěžovatelka nacházela, byla způsobilá vyvolat nutnost toto opatření, tedy její zajištění, realizovat*" (srov. rozsudek ze dne 29. 12. 2006, č. j. 4 As 85/2006 – 58, in: www.nssoud.cz). Dané stanovisko vychází ze zásady uvedené v nálezu Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 153/97 (http://nalus.usoud.cz), podle níž je „*jedním z esenciálních znaků právního státu princip přiměřenosti, který předpokládá, že opatření omezující základní lidská práva a svobody nesmějí svými negativními důsledky přesahovat pozitiva, která představují veřejný zájem na těchto opatřeních.*"

[14.] V nyní projednávaném případě má soud za postaveno najisto, že stěžovatel si byl (resp. musel být) plně vědom blížícího se ukončení platnosti svého víza, o čemž svědčí rovněž ta skutečnost, že právě za tím účelem (jak sám uvedl), požádal rusky mluvícího muže jménem I. o vyřízení prodloužení víza a poskytl mu zálohu 5000Kč. Asi po týdnu však tento muž údajně stěžovateli oznámil nemožnost prodloužení víza. Proto stěžovatel sám dvakrát zavítal na Cizineckou policii v Praze, nicméně vždy neúspěšně.

[15.] Lze tak učinit dílčí závěr, že stěžovatel si byl vědom nelegálnosti pobytu na území České republiky. Přitom jednou z povinností cizince je dle ustanovení § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců „*pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud tento zákon nestanoví jinak*." Této své povinnosti si byl stěžovatel plně vědom, což dokládá i fakt, že na území České republiky pobýval od 4. 8. 2004 až do období, kdy údajně požádal muže jménem I. o prodloužení víza, s platným povolením k pobytu. Jelikož sám stěžovatel již v průběhu tohoto období dvakrát žádal o prodloužení pobytu (a bylo mu vyhověno), je zřejmé, že prakticky znal a zná proceduru vyřízení víza.

[16.] Za situace, kdy se stěžovateli legální pobyt na území ČR, počínaje dnem 1. 7. 2008, prodloužit nepodařilo [a to z důvodu nesplnění podmínky trestní bezúhonnosti ve smyslu ustanovení § 174 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jelikož stěžovatel byl dne 23. 1. 2007 odsouzen k odnětí svobody podmíněně na dobu 12 měsíců, se zkušební

dobou stanovenou do 23. 5. 2010], s vědomím neuděleného víza zůstal na území České republiky a setrval zde až do zajištění Policií ČR dne 3. 2. 2010.

[17.] Stěžovatel tedy naplnil podmínku vyhoštění dne 13. 2. 2009, kdy rozhodnutí o neprodloužení jeho pobytu na území České republiky nabylo právní moci, a od téhož dne hrubým způsobem porušoval svou povinnost zdržovat se na území České republiky pouze s platným vízem. Není tedy pravda, jak uvádí v kasační stížnosti, že správní orgán v rozhodnutí o vyhoštění ze dne 3. 2. 2010 pouze rekapituluje skutečnosti relevantní pro správní vyhoštění, neboť důvod relevantní pro správní vyhoštění nastal dne 13. 2. 2009. Od té doby však do 2. 2. 2010, kdy byl stěžovatel kontrolován Policií ČR, uplynul téměř rok a během této doby se stěžovatel zdržoval na území České republiky bez platného víza a tím vědomě hrubě porušil zákon o pobytů cizinců, konkrétně již zmiňované ustanovení § 103 písm. n). Nejvyšší správní soud přitom již v minulosti judikoval, že *„ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců [...] zřetelně míří především na případy, kdy cizinec v minulosti hrubým způsobem porušil zákon o pobytu cizinců, a dále na případy, kdy je cizinec evidován v evidenci nežádoucích osob, nebo je nežádoucí osobou zařazenou do informačního systému smluvních států“* (srov. rozsudek ze dne 25. 4. 2006, č. j. 4 Azs 235/2005 – 60, www.nssoud.cz).

[18.] Stěžovatel dále argumentuje rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 – 61, podle kterého je *„předpokladem pro zajištění především to, že cizinec v minulosti hrubým způsobem porušil zákon o pobytu cizinců, a dále případy, kdy je evidován v evidenci nežádoucích osob. Pokud však stěžovatel přicestoval do České republiky poprvé, nemohl se v minulosti dopouštět porušování cizineckého práva“*. Stěžovatel má za to, že sice pobýval na území České republiky neoprávněně poté, co mu nebylo prodlouženo povolení k pobytu, nelze však zároveň říci, že v době rozhodování o vyhoštění a zajištění v minulosti hrubým způsobem porušil zákon o pobytu cizinců.

[19.] K tomu soud uvádí, že omezování jakéhokoliv ústavněprávně zaručeného práva je potřeba vykládat restriktivně a vždy je poměřovat se zájmem, v prospěch kterého je toto právo omezováno. Ve skutečnosti, že se stěžovatel zdržoval na území České republiky bez povolení k pobytu téměř rok, je však třeba, ve shodě s názorem krajského soudu i žalovaného, a s přihlédnutím k daným okolnostem případu považovat za hrubé porušení zákona o pobytu cizinců, které mohlo vést k rozhodnutí o zajištění.

[20.] Stěžovatel dále argumentuje porušením čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy, který vymezuje podmínky, za nichž je možné omezit člověka na osobní svobodě (výkladem a contrario platí, že osoba může být zbavena osobní svobody i v případě, kdy se jedná o *zákonné zatčení nebo jiné zbavení svobody osoby, aby se zabránilo jejímu nepovolenému vstupu na území nebo osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání*, ovšem pouze stane-li se tak v souladu s řízením stanoveným zákonem). Stěžovatel argumentuje závazným anglickým zněním Úmluvy, z kterého dovozuje, že nestačí, aby bylo řízení o vyhoštění formálně zahájeno; navíc musí být *„činěny nějaké kroky k takovému vyhoštění či vydání“*, což vyvozuje z výrazu *„action is being taken“*, a dále, že *„vyhoštění musí reálně přicházet v úvahu“*, což vyvozuje z výrazu *„with a view to deportation or extradition“*.

[21.] K tomu soud uvádí, že Úmluva, tak jako Listina základních práv a svobod (dále jen „Listina“), dovoluje v určitých případech omezit ústavněprávně zaručená práva, a to konkrétně v případě, *pokud se tak stane v souladu s řízením stanoveným zákonem*, jak vyplývá z čl. 5 odst. 1 Úmluvy a v případě Listiny pouze z *důvodů a způsobem, který stanoví*

zákon, jak vyplývá z čl. 8 odst. 2 Listiny. Současně Úmluva ve svém čl. 18 praví, že „*omezení, jež tato Úmluva připouští pro uvedená práva a svobody, nesmí být využívána k jinému účelu než k tomu, pro který byla určena*".

[22.] Řízení, na které se Úmluva odvolává a pro které povoluje zbavení osobní svobody, je v tomto případě správní řízení za účelem správního vyhoštění, zákonně zakotveného v ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2. zákona o pobytu cizinců. Toto omezení je tedy plně v souladu s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy. Rovněž není pravda, že oprávněné je pouze zajištění cizince, vůči kterému jsou činěny reálné kroky a samotnému vyhoštění již nebrání žádné faktické či procesní překážky.

[23.] Stěžovatel svůj názor opírá o skutečnost, že dne 8. 2. 2010 byl již umístněn v zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová a požádal o udělení mezinárodní ochrany podle § 3a písm. a) bod 4. zákona o azylu, o které nebylo do dne podání kasační stížnosti rozhodnuto. Navíc podal v dubnu 2010 žalobu proti rozhodnutí o správním vyhoštění k Městskému soudu v Praze, která má odkladný účinek. Přihlížejíc k těmto skutečnostem má stěžovatel za to, že jeho vyhoštění neprobíhalo ani neprobíhá, a tedy je samotné zajištění nezákonné, jelikož neplní svůj zákonný účel zajištění cizince z důvodu vyhoštění.

[24.] K tomu soud uvádí, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná v průběhu správního zajištění není důvodem pro ukončení zajištění, jak ostatně explicitně vyplývá z ustanovení § 127 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Bez dalšího je tedy stěžovatelova námitka týkající se nezákonnosti zajištění z důvodu požádání o udělení mezinárodní ochrany irelevantní, neboť sám zákon vztah těchto dvou institutů upravuje. Jedním z taxativně uvedených důvodů opravňujících ukončení zajištění je, v souvislosti se žádostí o udělení mezinárodní ochrany, udělení azylu nebo doplňkové ochrany. Stěžovatel sám ve své kasační stížnosti uvádí, že do dne jejího podání nebylo Ministerstvem vnitra o udělení ochrany rozhodnuto, což znamená, že samotné požádání o udělení mezinárodní ochrany není způsobilé zajištění ukončit. To by ostatně bylo v rozporu se samotným smyslem institutu zajištění, jelikož by to mohlo vést k absurdní situaci, kdy by každý, kdo požádal o mezinárodní ochranu, musel být automaticky propuštěn ze zajištění. Institut zajištění by tak reálně ztratil smysl.

[25.] Druhou námitkou, kterou se stěžovatel snaží podpořit svůj argument, že v daném případě nebylo naplněné závazné anglické znění Úmluvy, je odkladný účinek, který má žaloba podaná proti rozhodnutí o správním vyhoštění k Městskému soudu v Praze. K tomu je třeba uvést, že jakkoliv samotné vyhoštění není předmětem této kasační stížnosti, v návaznosti na posouzení zákonnosti zajištění (jako podpůrného institutu ke správnímu vyhoštění) je potřebné přihlédnout i k této námitce. Sám stěžovatel důvodnost vyhoštění ze začátku nerozporoval, dokonce se do určité míry sám v kasační stížnosti implicitně ztotožňuje s důvody opravňujícími jeho vyhoštění [„*Správní orgán v rozhodnutí, kde rekapituluje skutečnosti relevantní pro správní vyhoštění, v posledním odstavci naplnění druhé podmínky (nebezpečí maření) odůvodňuje tím, že žalobce se nezdržoval na uvedené adrese, nekomunikoval s úřady a neučinil nic k legalizaci pobytu. Souhrn těchto okolností je však účelově shrnut jako přitěžující okolnosti chování žalobce, nicméně ve skutečnosti je to opět rekapitulace chování (a protiprávního jednání), pro který bylo žalobci uděleno vyhoštění. A stěžovatel je přesvědčen, že není správný přístup soudu, který uvedené okolnosti, pro které bylo uděleno správní vyhoštění, chápe jako důvody pro zajištění.*"].

[26.] V ustanovení § 119 odst. 5 in fine zákona o pobytu cizinců je sice uvedeno, že „*rozhodnutí o správním vyhoštění není vykonatelné, přizná-li soud na žádost cizince jeho žalobě odkladný účinek*“, to však ve světle anglického znění Úmluvy neznamená, že nejsou činěny žádný aktivní kroky k samotnému vyhoštění, nebo že vyhoštění reálně nepřichází v úvahu. Byť má rozhodnutí o správním vyhoštění přiznaný odkladný účinek, neznamená to, že vyhoštění nepřichází v úvahu, neboť to teprve záleží na meritorním rozhodnutí ve věci. Odkladný účinek tak pouze „zmrazuje“ stav, který je dán v momentě udělení odkladného účinku, a tedy vyhoštěný cizinec nemůže byt fyzicky vyhoštěn z České republiky. Neznamená to však, že by se samotný proces vyhoštění udělením odkladného účinku skončil a tedy by odpadly zákonné důvody, pro které je možné stěžovatele zajišťovat.

[27.] Ze všech shora uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[28.] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s, ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, žalovaná náklady řízení o kasační stížnosti nepožadovala a Nejvyšší správní soud ani žádné jí vzniklé náklady ze spisu nezjistil, proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

[29.] Stěžovateli byl zástupcem pro řízení o kasační stížnosti ustanoven advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). V daném případě však z obsahu spisu neplyne, že by ustanovený zástupce učinil jakýkoliv úkon právní služby, za který by mu náležela odměna ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif); soud mu proto toto právo nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. září 2010

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu